

de lange Taler er den, at de otte Herrer have ikke nogen Tillid til dette Ministerium. Det er en ærlig Sag, og det er ogsaa højest rimeligt, at de otte Medlemmer skaffe sig Lejlighed til at udtale det og til at tydeliggøre det ved en Afstemning. Og at de, der ere enige med dem — som Socialdemokraterne — stemme med dem, er ogsaa soleklart og rimeligt. Det, der anføres om det militære Standpunkt, er nærmest noget, som bruges for Lejligheden. Sagen er jo, hvad jeg kort vil gøre opmærksom paa, at Venstres positive Program har man søgt at fremme ved Nedsættelse af Forsvarskommissionen. Naar vi i Aarene 1895—1901 holdt os til den negative Side af Sagen, nemlig de mindst mulige militære Udgifter, gjorde vi det, fordi det ikke var muligt for Venstre at faa en Forhandling om denne Sag. I Aarene forud havde man gaaet direkte udenom Rigsdagen i disse Sager, og det var derfor ikke muligt for Venstre at faa virkelig positiv Forhandling om Sagen. Det naaede alle Partier til at erkende, og i 1901 indsaa alle, at det var nødvendigt at komme til et Systemskifte ogsaa for denne Sags Vedkommende, saa at der kunde komme en positiv Forhandling i Gang. Da Venstreministeriet tiltraadte i 1901, var det ogsaa klart, at for at faa denne Forhandling i Gang, maatte man gaa den Vej, at nedsætte en Kommission, ved hvis Hjælp Venstre kunde faa sit positive Standpunkt fremlagt. Venstre angav Princippet — nemlig Neutraliteten — hvorpaa vort Forsvar skal grundes, og i Lovens § 2, hvor Formaalet for Kommissionens Arbejde er fastsat, hedder det, at Formaalet skal være at opretholde Landets Neutralitet. Punkt 1 i § 2 gaar ud paa, at Kommissionen skal skaffe Oplysninger om vor nuværende militære Stilling og lægge det klart frem. Punkt 2 gaar navnlig ud paa, at vort Forsvar skal være beregnet paa at opretholde Landets Neutralitet. Det er den Opgave, vi have givet Forsvarskommissionen, og den Gang Loven om Kommissionen vedtoges, var der ingen af dem, der have udtalt sig i Dag, som stod frem og sagde: Men desuden skal Forsvarskommissionen have som Baand paa sig Bestemmelsen om, at Udgifterne til Forsvarsvæsenet ikke maa overskride en vis Størrelse, og desuden som et andet Baand Forudsætningen om, at ingen Forhøjelse maa finde Sted uden tilsvarende Nedsættelse paa andre Punkter. De Herrer, som have den Mening, burde i sin Tid have protesteret og stemt imod. Naar de nu ville paalægge saadanne Baand,

som indeholdes i deres Dagsorden, er det et direkte Skridt mod Venstres Stilling i 1901—02.

Selvfølgelig have de Herrer Lov til at indtage et andet Standpunkt, end den Gang blev indtaget, det er der i og for sig ikke noget at sige til, men det er ikke ganske rigtigt, naar de Herrer ville bruge denne Frontforandring til at indsvøbe deres politiske Stilling i ved denne Lejlighed. Det er det, de Herrer gøre ved deres Dagsorden.

Dernæst har de Herrer talt om de Ting, som jeg mente, man midlertidigt som Forsvarsminister kunde til Landets Gavn faa ført igennem. Navnlig have de talt om denne „Anmærkning“, og de have fremstillet det, som om jeg ønskede Carte blanche for 18—20 Mill. Kr., som jeg skulde staa med i Haanden og drysse ud, som jeg nu fandt for godt. Saaledes er Stillingen jo slet ikke. Alle Konti paa Finansloven blive jo opretholdte, og der skal bruges til disse Konti, hvad der er nødvendigt. Kun hvad der kan bespares fra de enkelte Konti, undertiden maaske meget smaa Summer, maaske nogle Hundrede Kroner, skal kunne anvendes paa andre Punkter. Det er et Forsøg, jeg vil gøre, og saa vil Rigsdagen selvfølgelig faa Besked om, hvorledes det er faldet ud. Det er et Tillidsspørgsmaal. Har man ikke Tillid til Ministeriet, nægter man det, og har man Tillid til det, gaar man ind paa denne Anmærkning. Som sagt, det er et Tillidsspørgsmaal, og derfor er det ganske forstaaeligt, at de Herrer ikke ønske at give Tilladelse til en saadan Anmærkning. Det er en ærlig Sag. Men at fremstille det som en stor Fare for Samfundet, at Ministeren faar en saadan Anmærkning, er til visse Overdrivelse, det er vel stærke Ord.

Dernæst er det sagt, at min Tale om Imødekommen skulde være saa overordentlig farlig. Jeg forstaar ikke, hvorledes man med den Forfatning, vi have, kan laste Imødekommen. Alle de Love, vi faa gennemførte, bero jo netop paa Imødekommen. Det er nødvendigt, at man kommer hinanden i Møde, og hvis en Rigsdagsmand bejler til Vælgernes Gunst med den Tale: Jeg vil ikke komme nogen i Møde, her er mit Program, det hører med til mit Standpunkt ikke at vise Imødekommen, men at kæmpe derimod, tror jeg, at den danske Vælgerbefolkning er kommen saa vidt i almindelig politisk Oplysning, at den vil sige: Den Mand kan være god nok, men lad ham gaa hen til de andre standhaftige Tinsoldater, vi have ikke Brug for en saadan Soldat.